

Neděle 2. adventní

L21, 25-28

6.12.2020

Pozdrav:

Pomoc naše a počátek náš jest ve jménu Hospodina, kterýž učinil nebe i zemi, kterýž jest věrný ve svém věčném milosrdenství a díla rukou svých nikdy neopouští.

Introit:

Toto praví Hospodin zástupů:

Ještě jednou, a bude to brzy, otřesu nebem i zemí, mořem i souší.
Otřesu všemi pronárody, a přijdou s tím nejvzácnějším, co mají;
a naplním tento dům slávou, praví Hospodin zástupů.

Píseň: 70

Čtení: Iz65, 15-19; 64, 1

Píseň: 66

Kázání: L21,25-28

Přijdou dny, kdy z toho, co vidíte, nezůstane kámen na kameni, všechno bude rozmetáno, odpovídá Ježíš obdivovatelům Jeruzalémského chrámu. Koho by tato věta nevydělala? Jen si to nechte projít hlavou. Kdyby to někdo řekl o naší drahé Milíčově kapli? Naše reakce by byly možná podobné. Kdy to přijde, kdy se to stane? Jak je to vůbec možné, aby se to stalo? Co máme dělat, aby se to nestalo?

Jako by Ježíš neměl vůbec v sobě kousek empatie. Aby toho nebylo málo, ještě pořádně přiloží polínko do ohně. Svou vizi, jak to vše bude, vykresluje ještě v děsivějších barvách. Ježíš neutěšuje, nekonejší, oznamuje konec věků v té nejčernější černi a apokalypse.

Kdo by s nadšením očekával apokalypsu plnou utrpení, bolesti, boření, ničení, smrti, nenávisti, zrady, zloby, rozvrat těch nejhodnotnějších vztahů jako jsou vztahy rodinné? Dokonce ti ve společnosti nejslabší, jako jsou těhotné a kojící, nebudou ušetřeni. Kam se podít, kam se schovat, co udělat, co nastane?

V dějinách z událostí přírodních katastrof, válek, morových a jiných epidemií lidé viděli tato znamení. Byli to lidé, kteří si mysleli, že vidí do kuchyně Pána Boha: Napomínali k obrácení, k pokání, k úpěnlivým modlitbám, aby je Bůh ušetřil od těchto pohrom. Dokonce se i někteří domnívali, že všichni ostatní se budou svíjet v mukách a strachu. Oni pak budou vzati rovnou do nebe za svou neochvějnou víru a dobrotu.

A světe div se, v těchto dějinných zvratech je Bůh neušetřil trápení, pocitu osamělosti, pocitu bezmoci. Ve vzduchu visely jobovské otázky: Tak Bože, kde jsi a proč mě tak zkoušíš? A Ježíšovské zvolání: *Bože můj, Bože můj, proč nebo k čemu jsi mě opustil?*

Tak takové otázky možná vzbuzuje tento text. Možná, že jsme si zvykli, že apokalypsa má být hrůzostrašná, aby člověka dokonale postrašila. Možná je to i jeden z důvodů odmítání těchto vizí. Vždyť celé dějiny lidstva oproti tendencím destruktivním jsou protkány snahami o síly pozitivní. Vyvíjí se nemalé úsilí těch, kteří svým konáním zmírňují lidské utrpení. Pořádají se summity, kde se řeší ekologie, jaderné odzbrojování, politické usmířování znepřátelených stran, snaha o spravedlivé rozdělování. Nemalé úsilí je též věnováno bezpečnosti. Celé lidstvo kromě destrukce činí vše pro tvorbu dobrých hodnot.

Budou znamení na slunci, měsíci a hvězdách a na zemi úzkost národů, bezradných, kam se podít před řevem valícího se moře. Jako by Ježíš říkal: Možná že zažijete ve svých životech takováto zemětřesení, takovou dezorientaci, takový brutální nápor toho zlého. Možná, že to bude vypadat, jako by vás ovládaly nadzemské síly, které vás budou strhávat do víru nenávisti běsnícího moře. Možná to bude již brzy. Bude to tehdy, když mě uvidíte viset na kříži. Vše se zhroutí, vše se bude zdát ztraceno. A co hůř, ten dobrý, dobrotivý a milosrdný Bůh bude nepochopitelným Bohem, protože nechá umřít spravedlivého spolu s lotry a zabijáky. Jaký má tedy smysl být dobrým? Jaký má smysl ještě věřit, že běsnící moře se utiší?

A tehdy uzří Syna člověka přicházet v oblaku s mocí a velikou slávou. To prvé, co bych chtěla povědět, je: Je vůbec možné v takovém totálním zhroucení ještě něco uvidět? Uzříť – tedy upřeně upírat zrak, aby toto zření nebylo jenom chvilkovým dojmem, ale jasným zřením? Věřím, že ano. V tomto zření bude Syn člověka. Bude to ten vysmívaný, zmlácený, ubitý, brutálně zavražděný, ukřižovaný Ježíš Kristus. Ježíš Kristus řev moře, řev toho zlého přehlušil tichem přicházení. Tichem pokorného, milujícího, odpouštějícího, který pro lásku k lidem by udělal vše i tak nesmyslnou věc, jako je oběť pro druhého. To je to prvé.

To druhé, co mě z tohoto textu zaznívá, je přesvědčení, že to neskončí tou hrůzou. A možná ještě jinak, že tu hrůzu přebije obraz sestupujícího. Jako by tím sestupováním Boha k nám lidem všechna vřava světa pominula a zůstala naděje. Naděje života, naděje záchrany, naděje úniku z běd tohoto světa.

A to třetí, co mi z tohoto znění nějak vyplývá, je sdělení: *A tehdy uzří.* Je zde zamlčen podnět. Kdo tedy uzří; učedníci, my všichni, jen někteří vyvolení, ti, kdo žijí bohatý život, nebo jen *tehdy uzří*? To je to úžasné. Zde je totiž povzbuzení všem, až *se toto začne dít*, tedy to, co jsme přečetli v základu kázání; *napřimte se a zvedněte hlavy, neboť vaše vykoupení je blízko.*

Ano, jedině pohled na přicházejícího nás může zachránit, abychom neztratili hlavu, protože pohled do tváře toho zlého nás může jenom uhranout. On ale přicházel i tehdy, když se hroutil Jeruzalémský chrám, přicházel i tehdy, když první mučedníci pro Krista umírali v cirků. Ten přicházející jde i dnes k nám.

Poslední, co nás čeká, není zkáza, zánik a smrt. Ano, to všechno je součástí našeho života. Naší součástí je i zpráva o tom přicházejícím, který přemohl svět.

Nakonec; bolest, strach i všechny hrůzy světa, co nás v přečteném oddíle tolik děsilo, bude překonáno.

Na začátku jsem měla za to, že Ježíš nás nekonejší, ani nepotěšuje. Ten, kdo se nechá uhranout zkázou, bolestí, hrůzou z toho, že mizí věci pomíjivé, tak ten možná propadne panice z toho, co jej ještě v životě čeká.

Ten, který dočte až do konce, najednou spočine v milosrdné náruči toho, který přichází, aby se ujal těch, kteří mají odvahu uzříť jeho slávu a moc. Ten tichý a pokorný král všech králů se i v tyto časy běře k nám. Amen.

Píseň: 75

Poslání:

Jako Mojžíš vyvýšil hada na poušti,
tak musí být vyvýšen Syn člověka,
aby každý, kdo v něho věří,
měl život věčný.

Požehnání:

Hospodin strážce tvůj, Hospodin zastínění tvé tobě po pravici.
Nebudeť bít na tě slunce ve dne, ani měsíc v noci.
Hospodin tě ostříhati bude ode všeho zlého, ostříhati bude duše tvé.
Hospodin ostříhati tě bude, když vycházeti i vcházeti budeš, od tohoto času až na věky.
Amen.